

CINE DOREȘTE PĂTAREA BRAND-ULUI

Cred că nu doar întâmplarea a făcut să aflu, că lângă Muzeul Satului vor funcționa spectacole de revistă, aparținând teatrului Constantin Tănase, după părerea specialiștilor și, nu numai, o asemenea mezialianță nu, numai că este de neconceput (fac parte din culturi diferite), dar este și periculos și din cauza unui virtual incendiu, nu vorbim de drobul de sare, ceea ce s-a mai și întâmplat, din păcate, muzeul a trecut prin mai multe focuri și la propriu și la figurat.

Am avut curiozitatea să aflu mai multe, direct de la sursă, intervievând-o, pe cea mai avizată persoană și anume pe d-na director general conf. univ.dr. Paulina Popoiu, care a avut amabilitatea să-mi explice amănunțit care este situația reală.

Subiectul este unul de mândrie națională, dacă doriți, da, în sensul acesta, al originii mele, sunt mândru că pot arăta oricui de pe mapamond originea, cultura și obiceiurile neamului, poporului din care mă trag. Sunt cu siguranță persoane care nu au destule informații despre această perlă a României, așa că haideți să o luăm pas cu pas, sursa fiind chiar site-ul Muzeul Satului:



Reporter: Adrian ARNĂUȚ

Scurt istoric

Muzeul Național al Satului Dimitrie Gusti se întinde pe 10 ha.

Aici au fost aduse din locurile de origine, gospodării țărănești, construcții cu caracter comunitar și instalații tehnice, pentru a reflecta cultura și



civilizația sătească din România, modul de viață tradițional din sec. al-XVIII-lea XX-lea. Interioarele construcțiilor au fost reconstituite și dotate cu obiecte autentice specifice fiecărei zone etnografice și epocii de proveniență a monumentelor.

Istoria Muzeului Național al Satului este o istorie a miilor de sate răspândite pe teritoriul României, care s-au format și s-au dezvoltat continuu până în zilele noastre. Acest lucru nu poate fi înțeles, fără să-ți imaginezi cum se trăia, cum se muncea, cum se bucurau oamenii și cum își petreceau timpul liber cu trei secole în urmă.

În Evul Mediu, locuitorii satelor, meșteșugarii, alături de celelalte pături sociale, au avut un rol important în evoluția societății.

Acești oameni simpli știau să construiască: case, să cultive pământul și să producă cereale, să crească animale, să meargă la pescuit, să țasă, să modeleze lutul și să decoreze casele, să prepare alimentele, în forme care le conferă o identitate inconfundabilă.

Ei au dovedit o mare sensibilitate în combinarea culorilor, și-au cântat bucuriile în versuri și muzică.

De aceea o vizită la Muzeul Național al Satului poate fi comparată cu o călătorie în timp, care oferă posibilitatea de a descoperi la fiecare pas ceva nou și interesant, neașteptat.

ROMÂNESC: MUZEUL SATULUI ?

INTERVIU CU:
d-na director general conf. univ.dr. Paulina Popoiu

Reporter: În târg se zvonește că ar exista un conflict între teatrul de revistă Constantin Tănase și Muzeul Național al Satului Dimitie Gusti, este el real?

Director General Paulina Popoiu:

Nu este vorba de un conflict, cât este vorba de a lua niște măsuri pentru protecția Muzeului Satului, aici nu se pune problema de graniță între două persoane individuale, eu și directorul teatrului Constantin Tănase. Este vorba de protejarea de monumente, a două monumente, unul de gradul A, care este Muzeul Satului și care este foarte popular, după cum probabil știți, care este foarte cunoscut în Europa, toți străinii îl iubesc, mai rămâne să-l iubim și noi românii, și al doilea monument este Palatul Elisabeta, care este un monument de gradul B, iar teatrul acesta de vară se află în zona celor două monumente, în zona de protecție. Conform legii, el, teatrul, n-ar trebui să aibă acolo niciun fel de activitate, dar mi s-a spus: lăsați-mă cu legea. Am avut o discuție cu conducerea teatrului de vară și mi s-a spus: ce lege mai este și asta?



Reporter: Acest teatru funcționează efectiv sau urmează să-și intre în atribuțiuni?

Director general Paulina Popoiu:

A fost pus cu mare grabă în activitate, inaugurat s-a anunțat și la televizor cu mare pam, pam, dar nimeni n-a spus ce pericol repezintă această instituție pentru muzeu, în primul rând, desigur la fel de bine poate să ia foc și Palatul Elisabeta. Problema este următoarea: teatrul de vară este practic lipit de Muzeul Satului, între muzeu și teatru nu există decât o poartă, care este o poartă de lemn, de patrimoniu, și un gard de plasă, pentru protecție, pe care l-am făcut împreună cu Palatul Elisabeta acum un an. Pentru acest gard de plasă, Primăria a vrut să mă amendeze. Le-am explicat că este doar pentru protecție, ca lumea să nu se mai plimbe în voie prin muzeu când și cum au chef. Exact lângă gard – poartă -, avem o casă acoperită cu stuf, ultimul nostru monument, de lângă teatru, este o casă din Maramureș, foarte veche, care a mai ars o dată. La primul incendiu, aceea a fost o zonă expusă, acolo a fost totul refăcut, orice scânteie, orice țigară aruncată, nu cred că nu se va fuma într-un teatru de vară, ori un spectacol de revistă presupune și o spumoasă scenografie cu luminițe... scânteiuțe...

(continuare în pagina 18)

